

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522010008
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8522010008.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša, sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.05.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/3/2022 zo dňa 24.03.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. C..

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa napadnutým rozsudkom sp. zn. 1T/3/2022 zo dňa 24.03.2023 uznal obžalovaného A. B. C. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktoré spáchal tak, že

- dňa 7.8.2011 v čase okolo 05:00 hod. na Prešovskej ulici v Starej Ľubovni, po predchádzajúcom nedorozumení pred podnikom Misterium Dance Hall s poškodeným D. D., nar. XX.X.XXXX v E. F., trvale bytom G. XXX, H. E. F., po ktorom poškodený odišiel smerom do menovaného podniku a obžalovaný so svojimi priateľmi odišiel z uvedeného miesta smerom k centru mesta Stará Ľubovňa, na čo následne poškodený so skupinou ďalších osôb z podniku Misterium Dance Hall išli za nimi, pričom sa stretli pri hlavnej ceste na Prešovskej ulici oproti tam nachádzajúcej sa benzínovej pumpe, kde obžalovaný bezdôvodne a bez toho, aby si tam vzniknutá situácia uvedené nevyhnutne vyžadovala, päťou ruky uderil poškodeného do oblasti tváre a v dôsledku tohto úderu poškodený spadol na zem, záhlavím sa uderil o tvrdý povrch, následne upadol do bezvedomia, pričom v dôsledku uvedeného poškodený utrpel mozgovolebečné poranenie - prasklinu záhlavnej kosti vpravo, plášťové zakrvácanie pod mäkké mozgové blany a drobné zakrvácanie pod tvrdú mozgovú blanu v čelovo - spánkovej oblasti vľavo s drobným ložiskom pomliaždenia mozgu v čelovej oblasti vľavo, ako aj zlomeniny štyroch predných zubov - veľkého rezáka vpravo hore, malého rezáka vľavo hore, veľkého rezáka vľavo dole a veľkého rezáka vpravo dole, pričom utrpené mozgovolebečné poranenie si objektívne vyžiadalo liečenie poškodeného vrátane práceneschopnosti najmenej od 7.8.2011 do 23.9.2011, po ktorú dobu bol závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života poškodeného.

Za to mu súd uložil podľa § 156 ods. 3 Tr. Zákona v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona úhrnný peňažný trest 300,- /tristo/ eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 3 /tri/ mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému D. D., nar. XX.X.XXXX v E. F., trvale bytom G. XXX, H. E. F., v súčasnosti bytom D. X, XXX XX I., E. J. K., trestným činom spôsobenú škodu vo výške 3.383,60 eur, pozostávajúcu z náhrady za bolesť.

Dňa 14.11.2023 obžalovaný sám vo svojom mene podal odvolanie proti rozsudku, špecifikoval, že odvolanie smeruje proti výroku o vine a treste ako aj proti výroku o náhrade škody.

Odvolanie obžalovaného odôvodnil obhajca podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 16.12.2023. Obhajca namietal, že súd prvého stupňa sa nezaoberal skutočnosťou, že v prípade obžalovaného sa jednalo o nutnú obranu, teda sa nemohol dopustiť trestných činov, ktoré sú mu kladené za vinu. Uvedená obrana obžalovaného však absentuje v odôvodnení rozsudku ako aj pri hodnotení obsahu jednotlivých svedeckých výpovedí. Poukázal na výpoveď svedkyne L. C., J. M., ktorej popis správania sa poškodeného sa zhoduje s jeho popisom a potvrdzuje opodstatnenosť obáv obžalovaného. Má za to, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil dôkazy vyhodnotenú na hlavnom pojednávaní, najmä svedecké výpovede, ktoré súd hodnotil selektívne, (svedecká výpoveď jeho brata, či svedka N. E.). Nezrovnalosti vo svojich aj svedeckých výpovediach pripisuje dlhému časovému obdobiu, ktoré uplynulo od spáchania skutku, nesúhlasí s tým, že by boli účelovo skreslené. Napadnutý rozsudok považuje za nepreskúmateľný, nejasný a neúplný v skutkových zisteniach, nespĺňajúci základné obsahové atribúty ústavnosti. Závery súdu prvého stupňa považuje za predčasné, opomínajúce okolnosti útoku poškodeného s dvojnásobnou mužskou skupinou na obžalovaného a jeho partiu, v ktorej boli aj dve ženy. Ďalej namietal zákonnosť súdom prvého stupňa vykonaného dôkazu, a to prehratie videozáznamu na hlavnom pojednávaní, nakoľko v prípravnom konaní takýto dôkaz nebol produkovaný, uvedená videonahrávka nebola ani súčasťou obžaloby, videonahrávka bola len prehratá na hlavnom pojednávaní, pričom nie je z nej zrejmé o akú nahrávku ide, kto a akým spôsobom ju zabezpečil do spisu, kto je na tej nahrávke a či jej obsah nebol upravovaný. Obžalovaný svoju vinu poprel, má za to, že neexistuje jeho trestná zodpovednosť za skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, keďže konal v nutnej obrane. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a spod podanej obžaloby ho oslobodiť, eventuálne napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. B. C.. nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa v tejto trestnej veci postupoval tak, že bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Dôkazy obstarával a s rovnakou starostlivosťou objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. V oboch smeroch vykonával dôkazy tak, aby umožnili mu spravodlivé rozhodnutie. Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k naplneniu základnej zásady vyjadrenej v § 2 ods. 10 Tr. poriadku.

Súd prvého stupňa hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgán činný v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k naplneniu základnej zásady vyjadrenej v § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku podrobne popísal rozsah dokazovania na hlavných pojednávaniach, poukázal na jednotlivé dôkazné prostriedky a na skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Následne súd prvého stupňa hodnotil jednotlivé dôkazy, a to jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Úvahám súdu prvého stupňa niet čo vytknúť.

Obžalovaný v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa sa nedostatočne zaoberal jeho obranou, a to, že z jeho strany išlo o nutnú obranu (§ 25 Tr. zákona).

Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke obžalovaného krajský súd poukazuje na podmienky nutnej obrany, ktorá je inštitútom predpokladaným Trestným zákonom ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť v

prípadoch, kedy čin inak trestný nie je trestným činom, ak niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený Trestným zákonom.

Z ustálene súdnej praxe je zrejmé, že ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie, alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník, avšak nesmie ísť o konanie alebo prostriedky celkom zjavne neprimerané povahe a nebezpečnosti útoku (R 18/1996). Za nutnú obranu nie je však možné považovať obranné konanie, ktoré je zjavne neprimerané útoku, pričom primeranosť obrany sa posudzuje podľa hľadiska intenzity oboch akcií, teda z uvedeného vyplýva, že obrana musí byť zásadne tak intenzívna, aby útok isto a bez rizika pre napadnutého odvrátila, t. j. musí byť silnejšia ako útok, na druhej strane nesmie byť celkom zjavne neprimeraná (R 19/1982). O vybočenie z medzí nutnej obrany (exces) sa jedná, ak podmienky nutnej obrany boli dané, ale nie vo všetkých smeroch, pričom exces môže byť extenzívny, teda obrana nebola vykonaná v dobe, kedy útok hrozil alebo trval, alebo môže sa jednať o intenzívny exces, znamenajúci situáciu, kedy čin obrancu nezodpovedá všetkým rozhodným okolnostiam charakterizujúcim spôsob útoku (R 2/2006). V tejto súvislosti je ešte potrebné podotknúť, že nutná obrana nie je prípustná proti už ukončenému útoku, ale platí, že útok je ukončený až okamihom, kedy už nebezpečenstvo zo strany útočníka nehrozí, pričom ak túto otázku nemožno celkom bezpečne zistiť vykonanými dôkazmi, je nevyhnutné vychádzať zo zásady in dubio pro reo a z hľadiska skončenia, resp. neskončenia útoku na záujem chránený Trestným zákonom urobiť záver, že útok v čase činu obžalovaného, ktorý sa bránil, trval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To 66/2006).

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, sa krajský súd nestotožnil s obranou obžalovaného, ktorý namietal, že jeho konanie je potrebné posúdiť ako nutnú obranu. Uvedené tvrdenie obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V priebehu konania sa obžalovanému nepodarilo preukázať, že by konal v nutnej obrane, ktorou mal odvracať hroziaci alebo trvajúci útok. Práve naopak, obrana obžalovaného bola vyvrátená celou reťazou dôkazov, ktoré na seba nadväzujú (výpovede svedkov na strane poškodeného aj obžalovaného, kamerový záznam, zranenia, ktoré utrpel poškodený) a preukazujú, že práve obžalovaný bol útočníkom, ktorý zaútočil proti poškodenému. K prvému útoku obžalovaného na poškodeného došlo priamo pred podnikom Misterium Dance Hall v Starej Ľubovni, kedy obžalovaný podľa svojich vlastných slov dal poškodenému „otcovský kopanec do zadku, aby mu pomohol smerom k baru“. Pravdivosť tvrdení obžalovaného bola vyvrátená aj obsahom kamerového záznamu, ktorý súdu prvého stupňa predložil poškodený a z ktorého je zrejmé, že na nepatrné ťuknutie ruky poškodeného, (ktorý bol v tom čase už otočený smerom k podniku) smerom k ľavému ramenu obžalovaného, obžalovaný zareagoval viacerými kopancami a údermi do poškodeného, ktorý vplyvom týchto kopancov a úderov padol na zem. Čo sa týka v poradí druhého útoku obžalovaného na poškodeného, k tomu podľa výpovedi svedkov došlo na ceste smerom k benzínovej pumpe, kedy obžalovaný a poškodený stáli oproti sebe, bokom od ostatných, pričom niektorí svedkovia zaregistrovali ako obžalovaný pästou zaútočil na poškodeného, iní už len videli poškodeného ležať na zemi.

Aj keby krajský súd pripustil, v duchu zásady in dubio pro reo, že útok na obžalovaného mal byť vedený zo strany poškodeného, a teda konkrétne konanie obžalovaného malo byť reakciou na konanie poškodeného, takáto reakcia obžalovaného bola zjavne neprimeraná aj prípadnému proklamovanému útoku, ktorý viedol obžalovaný. Zjavnú neprimeranosť takejto obžalovaným uvádzanej obrany podporujú zranenia, ktoré poškodený po strete s obžalovaným utrpel (rozsah zranení poškodeného vyplýva z lekárskeho správ predložených poškodeným ako aj zo znaleckého posudku č. 12/2012 vypracovaného MUDr. Zdenkom Holešovským, znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia). Krajský súd súčasne poukazuje na stav poškodeného, v akom sa tento nachádzal v čase útoku. Zo svedeckých výpovedí ako aj z výpovede obžalovaného jednoznačne vyplynulo, že poškodený v čase útoku bol výrazne pod vplyvom alkoholu. Stav poškodeného teda nenásvedčoval tomu, že by bol v stave spôsobilom prívodiť obžalovanému ujmu na zdraví.

Podľa obžalovaného súd prvého stupňa postupoval v konaní v rozpore so základnými zásadami trestného konania, a to v rozpore s ust. § 2 ods. 10 a ods. 12 Tr. poriadku, keďže vychádzal z dôkazu, ktorý nie je zákonným dôkazom (kamerový záznam).

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom

konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. priadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 a 6 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd pripustil vykonanie dôkazu kamerovým záznamom, ktorý súdu prvého stupňa predložil poškodený. Predmetný kamerový záznam bol vyhotovený kamerou, ktorá bola umiestnená na podniku Misterium Dance Hall, a ktorá za účelom zaistenia verejného poriadku a bezpečnosti snímala verejné priestranstvo, na ktorom každý musí počítať s tým, že toto verejné priestranstvo môže byť snímané kamerou. Z hľadiska posudzovania zákonnosti záznamu z priemyselnej kamery, ktorá sníma priestor parkoviska pred podnikom a vstup do podniku, v trestnom konaní nie sú aplikovateľné ustanovenia Tr. poriadku upravujúce zabezpečenie informácií (§113 a nasledujúce Tr. por.), pričom je nevyhnutné aby v konaní boli objasnené okolnosti ako bol takýto záznam získaný.

Krajský súd uveril tvrdeniam poškodeného, ktorý uviedol, že predmetnú nahrávku našiel po smrti svojho otca pri upratovaní jeho vecí, a preto ju nepredložil ešte v rámci prípravného konania, ale až súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 31.08.2022. Uvedené vyjadrenia poškodeného sa nepriecia pravidlám formálnej logiky. Naopak, nelogické a nepochopiteľné by bolo konanie poškodeného, ktorý by s predmetnou nahrávkou disponoval skôr a čakal by až do roku 2022, kedy by ju súdu predložil, najmä s ohľadom na dobu, kedy k skutkom, ktoré sa obžalovanému kladú za vinu došlo, teda ešte v roku 2011. Vo svetle uvedeného krajský súd dospel k záveru, že získanie a vykonanie dôkazu kamerovým záznamom bolo vykonané v súlade s Tr. poriadkom. Nad rámec uvedeného krajský súd dopĺňa, že uvedený záznam je z pohľadu významu pre výsledky dokazovania v tejto veci iba dôkaz podporný k iným dôkazom, ktoré súd prvého stupňa považoval za rozhodujúce a ktoré vymenoval v odôvodnení napadnutého rozsudku

V kontexte uvedeného dospel krajský súd k záveru, že z hľadiska právnej kvalifikácie súd prvého stupňa v zmysle obžaloby správne kvalifikoval skutok ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete naplnil skutkovú podstatu trestného činu ublíženia na zdraví, kedy inému úmyselne ublížil na zdraví a spáchaným činom mu spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a súčasne naplnil aj všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva, kedy sa dopustil fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že účel trestu, ktorý je vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona sa vzhľadom na osobu obžalovaného a charakter trestnej činnosti dosiahne peňažným trestom vo výmere 300,- eur. Súd prvého stupňa tento záver odôvodnil tým, že mal na zreteli nielen osobu obžalovaného, ktorý pred spáchaním týchto trestných činov viedol absolútne riadny život, čo bolo posúdené ako poľahčujúca okolnosť, súd súčasne prihliadol na usporiadané rodinné pomery obžalovaného a v zásade kladnú charakteristiku obžalovaného z miesta jeho bydliska (počas celej doby trestného konania, t. j. od roku 2012, do podania obžaloby, t. j. do roku 2022, sa obžalovaný preukázateľne nedopustil žiadneho iného trestného konania, bol postihnutý celkovo za dva priestupky na úseku cestnej premávky), teda súd priťažujúce okolnosti na strane obžalovaného nezistil.

Aj s pohľadu krajského súdu pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený bol stanovený náhradný trest odňatia slobody na 3 mesiace, tento trest je primeraný a postačujúci.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté jednodhlasne.
jednodhlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.